

MÂİDE SURESİ 51. ÂYET (2)

(...dünden devam)

On sekiz bin 'âlem halkı cümlesi bir içinde

Kimse yok birden artuk söylenür dil içinde

Cümle bir anı birler cümle ana giderler

Cümle dil anı söyler her bir menzil içinde

Kimseye düşman tutmazuz ağyâr dahi yârdur bize

Kanda ıssızlık varısa mahalle-vü şârdur bize

Adumuz miskindür bizüm düşmanumuz kindür bizim

Biz kimseye kin tutmazuz kamû 'âlem yârdur bize

(Biz kimseyi düşman tutmayız, yabancılar dahi bizim için dosttur. İssız yerler bizim için mahalle ve kent gibidir.

Bizim adımız miskîn, yani zavallı yoksuldur. Kin, kırgınlık bizim düşmanımızdır. Biz kimseye kin tutmayız. bütün dünya halkı bizim yârimiz, sevgilimizdir.)

Gönül yapma, kimseyi incitmeme

İlm-u amel ne assı bir gönül yıktun ise

Ârif gönül yaptığı beraber Hicâz ile

Ulu dîvân kurula anda kulluk sorula

Bin tekebbür vermeye bir garîb nevâz ile

(Bir gönül yıktıysan bilginin ve amelin ne yararı var? Bilge gönlünü yapmak Hacca gitmeğe denktir. Âhiretteki Yüce Dîvân kurulup Hakk'a kulluk sorulduğunda bin kibirli amel ve ibadet bir garîb'in yalvarısına denk olmaz!)

İşte din insanı böyle bir olgunluğa, dostluğa yüceltir, kine, nefrete, düşmanlığa yer bırakmaz. İçlerine dolan kin ve nefretle âleme düşmanlık pompalayanlar hayır getirmez, şer getirir. Birkaç yıl önce vuku bulan Diyarbakır'daki eylemi düşünün. Patlattığı bomba ile o kadar fidanın, gencin, masum insanların canına kıyan canî sonunda pişman olmadığını söyleyebiliyor. Bu ne biçim yürek? Kalbinde en ufak bir merhamet duygusu olan kimse böyle fütursuzca cana kıyamaz. Her türlü bağnazlık ve önyargı ile şartlanmışlık insanın acıma duygularını da alıp götürüyor. Yazıklar olsun!
